

Böröndi Lajos

Emlék

Valaki énekelget bennem
egy régi dalt. Alig hallani.
Valaki verset mormol belül,
verset dúdol belül valaki.

Mosolyog. Jókedvű nyár van.
Sétál, hangját alig hallani.
Kisfiú, kislány? Az üveg időben.
Nevét sem szabad kimondani.

Nem alkony ez még

Nem alkony ez még. Késő délután van.
Kitárt szárnyal lebegnek a lepkék.
Nézelődöm. Hol voltam eddig? Eddig
is volt itt ennyi szépség? A kert
zöldje már sárgára vált át,
színekben tobzódik az ősz is.
Akár szemed, ha föléje hajolok,
türkiztől a skála a zöldig.
Lobog még az élet, körülöttünk
ezer parányi élőlény lebeg.
Lassuló mozdulatokkal öllelek,
hallgatom szívverésedet.
Csiszolatlan gyémánt az idő,
nem alkony ez még, késő délután van.
Halk zajok szövik az időt csönddé,
s arcod ragyog e késő délutánban.

Szerelmesvers

Átfolyik rajtam illatod
Ölelésed átszívárog
Az együtt töltött perceken
A hófehér porcelánon

Mint vér az átlőtt kiskabáton
Átfolyik rajtunk átömöl
A lassan múló délelőttön
A mindent elöntő gyönyör

vallomás

a belső haza csak talpalattnyi
néha úgy véled ennyi csak
határa megrajzolhatatlan
belőle elcsatolni nem lehet
viszed mindenhova magaddal
a belső haza mindig veled van
a belső haza csak talpalattnyi

veled pusztul mert benned élt csak
drágaságai veled hullnak
ami örök az értéknek talmi
ami veszendő óvjuk védjük
a belső haza csak talpalattnyi
néha csak félig dúdolt dallam
a belső haza mindig veled van

nem vetheted le mint a bőrt csak
megtagadhatod néha néha
ha nem tudsz ellenállni szeszeknek
ha kurvaságok elszeretnek
ideig-óraig aztán sirhatsz
a belső hazához visszafuthatsz
ő megölel mint anyát a gyermek
a tőle kapott élet éltet
a belső haza mindig veled van
élhatsz fényben heverhatsz mocsokban

ne hidd hogy elmenekülhatsz
ne hidd hogy megmenekülhatsz
ehetsz ihatsz szerethetsz
a belső haza tágas határa nincsen
befogad végül mint a persely
méltó módon temet el
lehetél hozzá méltó méltatlan
a belső haza mindig veled van